

Nr 141.

Av herrar **Norsell** och **Carlsson-Frosterud**, om vissa
ändringar i förordningen om taxeringsmyndigheter
och förfarandet vid taxering.

I Kungl. Maj:ts förordning av den 28 oktober 1910 om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering § 11 stadgas bland annat att "styrelse för bankbolag, sparbank eller annan penningförvaltande inrättning är skyldig att efter anmaning lämna uppgift om namngiven skattskyldigs ränteinkomst från den penningförvaltande inrättningen ävensom om beloppet av den skattskyldiges innestående medel vid viss angiven tidpunkt".

Detta stadgande tillkom genom beslut av 1920 års riksdag, men hade därförut i motioner i andra kammaren under åren 1913 och 1915 föreslagits att de, som mot ränta mottaga penningar till förvaltning skulle utan anmaning till taxeringsmyndighet lämna uppgift å beloppet av varje insättares under föregående år uppburna ränta.

I sitt yttrande över motionen vid 1913 års riksdag anförde bevillningsutskottet bland annat, att "det torde kunna antagas att genom den föreslagna åtgärden statens och kommunens skatteintresse skulle i många fall främjas". Utskottet ansåg emellertid, att förslaget förverkligande skulle möta allt för stora praktiska svårigheter, särskilt med hänsyn till att de större penninginrättningarna skulle åsamkas ett synnerligen betungande besvär med uppgiftspliktens fullgörande.

Utan tvivel har utskottet rätt i sitt antagande, att statens och kommunens skatteintresse skulle främjas därest uppgiftsplikten, beträffande här ifrågavarande inkomster, blev obligatorisk för de penningförvaltande inrättningarna. Men därjämte är det ett icke obetydligt intresse för de skattebetalare, som icke ha förmånen av ränteinkomster, ty alla åtgärder, som avse att åstadkomma ett mera effektivt taxeringsresultat, bringa dessa en viss lättnad i skattebördorna.

Att uppgiftsplikten för de penningförvaltande inrättningarna åsamkar dessa åtskilligt besvär, äger nog sin riktighet, men detta är ju även fallet för en del andra, som redan nu ha skyldighet att lämna uppgifter beträffande andra slag av inkomster.

Då nu gällande stadgande med sin begränsning av uppgiftsplikten icke torde vara till nämnvärd nytta, och en effektiv kontroll av förutnämnda

inkomster är både ett viktigt samhällsintresse och ett skattebetalarnes intresse, torde det vara av behovet påkallat, att en skärpning av ifrågasvarande stadgande äger rum.

Därmed är emellertid icke kontroll över alla skattskyldigas ränteinkomster införd, ty det förekommer i ganska stor utsträckning, att enskilda personer, i stället för att placera sina penningar i bank, låna ut dem mot ränta. För att taxeringsmyndigheterna skola bli satta i tillfälle att kontrollera även dessa ränteinkomster, torde det böra föreskrivas att skattskyldighet, som i sin deklaration yrkar avdrag för ränta å lånat rörelsekapital eller annan gäld, även skall uppgiva, till vem dylik ränta utbetalats och till hur stort belopp.

På grund av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring av Kungl. Maj:ts förordning av den 28 oktober 1910 om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering, att penningförvaltande inrättningar åläggas obligatorisk uppgiftsplikt beträffande skattskyldigs ränteinkomster, ävensom beloppet av skattskyldigs innestående medel vid viss tidpunkt, samt att i skattskyldigs deklaration, vari yrkas avdrag för ränta å gäld, skall uppgivas till vem denna ränta utbetalats och till hur stort belopp.

Slutligen anhålles, att bevillningsutskottet formulerar nödig lagtext i överensstämmelse med detta yrkande.

Stockholm den 20 januari 1924.

A. Norsell.

L. J. Carlsson-Frosterud.